

Jack London

Cofetăria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LONDON, JACK

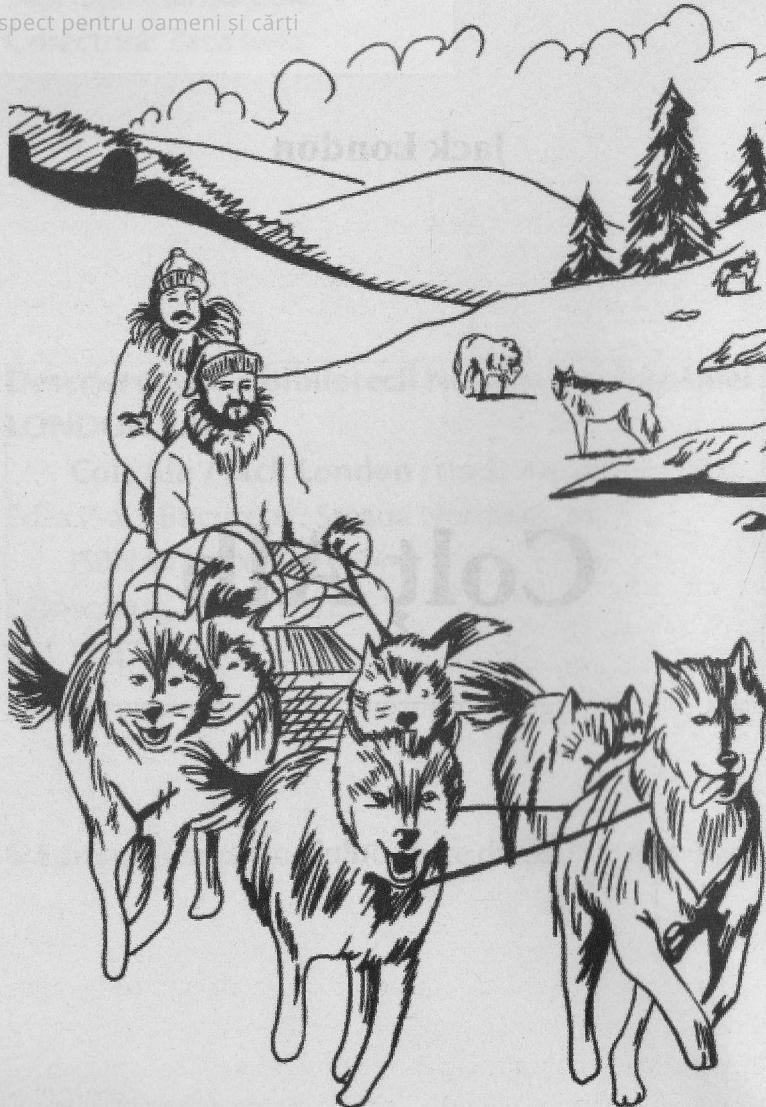
Colț Alb / Jack London ; trad.: Anca Dăscăliuc.
Ed. a 7-a. - București : Steaua Nordului, 2015
ISBN 978-606-511-434-0
I. Dăscăliuc, Anca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Jack London

Colț Alb

PARTEA I.....	5
CAPITOLUL 1.....	5
Drumul Cărnii	
CAPITOLUL 2.....	15
Lupoaică	
CAPITOLUL 3	30
Urletul foamei	
PARTEA II	43
CAPITOLUL 4.....	43
Lupta Colților	
CAPITOLUL 5.....	56
Vizuina	
CAPITOLUL 6.....	67
Puiul Cenușiu	
CAPITOLUL 7	73
Zidul Lumii	
CAPITOLUL 8.....	87
Legea Cărnii	
PARTEA a III-a.....	94
CAPITOLUL 9.....	94
Făuritorii Focului	
CAPITOLUL 10.....	108
Captivitatea	
CAPITOLUL 11.....	119
Proscrisul	
CAPITOLUL 12.....	125
Calea Zeilor	

CAPITOLUL 13.....	131
Legământul	
CAPITOLUL 14.....	142
Foametea	
PARTEA a IV-a	153
CAPITOLUL 15.....	153
Dușmanul Rasei Sale	
CAPITOLUL 16.....	165
Zeul Nebun	
CAPITOLUL 17.....	176
Dominația Urii	
CAPITOLUL 18.....	183
Moartea Amenințătoare	
CAPITOLUL 19.....	198
Neîmblânzitul	
CAPITOLUL 20.....	205
Învățătorul iubirii	
PARTEA a V-a.....	221
CAPITOLUL 21.....	221
Calea cea lungă	
CAPITOLUL 22.....	228
Ținutul din sud	
CAPITOLUL 23	237
Moșia zeului	
CAPITOLUL 24.....	250
Chemarea rasei	
CAPITOLUL 25	258
Lupul adormit	

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Drumul Cărnii

Padurea de molid, întunecată și cenușie, încremenise pe malurile înghețate. Copacii fuseseră despiați de veșmântul alb de gheață, și păreau să se aplece unul către celălalt, negri și amenințători, în lumina palidă a asfintitului. O tacere nemărginită domnea peste acel ținut, care nu părea decât o pustietate nesfârșită, fără viață, încremenită, însigurată și rece, ce nu mai stârnea nici măcar un sentiment de tristețe. Te ispitea parcă să râzi, dar era un râs care părea mai înfiorător decât orice tristețe, un râs trist, ca zâmbetul sfinxului, un râs rece ca gheață, în care dăinuia ceva din îndârjirea celor trainice. Era sălbăticia din Nord, cu inima ca de gheață.

Dar viață era totuși, o viață sfidătoare, undeva departe în acest ținut. În josul apei înghețate trăgea din greu un atelaj de câini-lupi. Blana lor zburlită prinseșe promoroacă, iar răsuflarea le îngheța în aer de cum le ieșea din gură, în pufături de aburi, așternându-li-se apoi pe blană în cristale de gheață. Legați cu hamuri și șleauri de piele, câinii trăgeau după ei o sanie. Sania nu avea tălpici. Era făcută din scoarță groasă de mestecătan, cu fundul aproape pe zăpadă. Vârful îi era adus în sus și răsucit ca un sul, ca să împingă sub sanie zăpada afânată ce se ridică dinainte ca un val. Pe sanie era legată bine o ladă lungă și îngustă. Mai erau și alte – pături, o secure, un ibric pentru cafea și o tigaiie – însă lada lungă și îngustă ocupa aproape tot locul.

Înaintea câinilor păsea cu greu un bărbat cu rachete mari

în picioare. În urma saniei, mergea un altul. În lada de pe sanie stătea un al treilea bărbat, pentru care truda se sfârșise, un om pe care sălbăticia îl doborâse, ca să nu se mai poată mișca sau lupta vreodată. Prin natura sa, sălbăticia nu iubește mișcarea. Pentru ea, viața însăși e o insultă, căci viața înseamnă mișcare; și sălbăticia năzuiește întotdeauna să distrugă mișcarea. Ea îngheăță apa pentru a o opri să alerge spre mare; alungă seva din arbori și-i face să înghețe până-n măduvă; însă cel mai brutal și mai grozav este că sălbăticia îl hăituieste și-l doboară pe om – omul, ființa cea mai neliniștită, mereu răzvrătită împotriva zicalei potrivit căreia mișcarea trebuie să ducă până la urmă la nemișcare.

Totuși, înaintea și în urma saniei, neînfrați și hotărâți, pășeau cu greu cei doi bărbăți care nu fuseseră încă răpuși. Își acoperiseră corpurile cu blănuri și piei moi. Genele, obrajii și buzele le erau atât de încărcate de cristalele răsuflării lor înghețate, că abia li se mai deslușea chipul. Ai fi spus că sunt niște măști fantomatice, ciocli dintr-o lume a duhurilor, la înmormântarea unei stafii. Însă nu erau decât niște oameni care răzbăteau prin ținutul acela pustiu, amăgitor și tăcut, niște bieți aventurieri, porniți într-o aventură uriașă, luptându-se cu forță unei lumi îndepărtate, străină și încremenită precum văzduhul adânc.

Înaintau în tăcere, cruțându-și suflarea pentru efortul trupurilor. Peste tot domnea tăcerea care îi apăsa ca o prezență palpabilă. Le apăsa creierii, cum apasă adâncurile asupra trupului scafandrului. Îi strivea sub greutatea întinderii nesfârșite și a unui destin implacabil. Îi strivea până în cele mai tainice ascunzișuri ale sufletului storcând din ei ca sucul din boabele de struguri, toate pasiunile și exaltările plăsmuite și nemărginita prețuire de sine a omului, până

în clipa în care au realizat că sunt niște bieți muritori, niște atomi, niște fire de praf ce se mișcă cu prea puțină violență sau înțelepciune în vârtejul marilor elemente și forțe ale firii.

Trecu o oră, apoi încă una. Lumina palidă a zilei scurte,

fără soare, începuse să se destrame când, deodată, se înălță în văzduhul încremenit un urlet slab și îndepărtat. Urletul crescu în intensitate, până ce ajunse la cea mai înaltă notă, unde stârui vibrând încordat, apoi se stinse încet. S-ar fi putut crede că e vreun suflet rătăcit care se tângueie, dacă nu s-ar fi simțit în el o sălbăticie tristă și o poftă mistuitoare. Bărbatul din față întoarse capul și privirea lui o întâlni pe cea a celui din urmă. Apoi, pe deasupra lăzii lungi și înguste, amândoi dădură din cap cu subînțeles.

Un nou urlet se înălță, străpungând tăcerea ca o sulită ascuțită. De data aceasta, cei doi oameni își dădură seama de unde se auzea; venea din urmă, de undeva de pe întinderea de zăpadă pe care o traversaseră. Un al treilea urlet, ce părea un răspuns, se auzi tot din spate, dar din stânga celui de-al doilea urlet.

– Ne-au luat urma, Bill, spuse bărbatul din față.

Glasul îi răsuna răgușit și parcă dintr-o altă lume, făcând eforturi mari să vorbească.

– E puțină carne, îi răspunse tovarășul său. N-am mai văzut urme de iepure de mult.

După aceea nu mai scoaseră o vorbă, deși rămăseră cu urechile ciulite la urletele de vânătoare ce se înălțau neîncetat în spatele lor.

La căderea nopții vârâră câinii într-un hătiș de molid de pe malul apei și-și ridică tabăra. Sicriul aşezat lângă foc îl foloseau atât ca scaun cât și ca masă. Câinii-lupi, înghesuți ceva mai departe de foc, mărâiau și se încăierau între ei, dar nu prea se arătau dornici să se afunde în beznă.

– Henry, mi se pare că stau mai aproape de tabăra ca de obicei, observă Bill.

Henry, care stătea aplecat deasupra focului, potrivind ibricul de cafea cu o bucată de gheăță, clătină din cap. Dar

nu se grăbi să vorbească până ce nu-și luă locul pe sicriu și nu începu să mănânce.

– Știu ei mai bine unde sunt la adăpost. Mai bine să înfulece decât să fie înfulecați. Câinii acestia sunt foarte inteligenți.

Bill dădu din cap.

– Eh, nu știu ce să mai zic.

Tovarășul său îl privi mirat.

– Nu te-am mai auzit până acum să pui la îndoială deșteptăciunea lor.

– Henry, spuse celălalt, mestecându-și încet fasolea, ai observat ce tare s-au încăierat când le-am dat de mâncare?

– S-au bătut pe ea mai mult ca de obicei, recunoscu Henry.

– Henry, câți câini sunt?

– Ei bine, Henry... Bill se opri o clipă pentru a da mai multă însemnatate vorbelor sale. După cum îți-am spus, Henry, avem șase câini. Am scos din sac șase pești și am dat fiecărui câine câte unul, un câine a rămas fără pește.

– Ai numărat greșit.

– Avem șase câini, o luă celălalt de la capăt, calm. Am scos șase pești. Ureche-Tăiată a rămas fără pește. După aia m-am dus la sac și i-am dat și lui un pește.

– Avem numai șase câini, repetă Henry.

– Henry, continuă Bill, nu vreau să spun că toți erau câini, dar șapte au primit pește.

Henry se opri din mâncat, și aruncând o privire pe deasupra focului, numără câinii.

– Acum sunt doar șase, spuse el.

– L-am văzut pe celălalt rupând-o la fugă prin zăpadă, rosti Bill nepăsător. Am văzut șapte.

Henry îl privi compătimitor și spuse:

– Of, de să termină odată drumul ăsta!

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Bill.

– Vreau să spun că încărcătura pe care o ducem cu noi îți cam zdruncină nervii și că ai început să ai vedenii.

– Să știi că m-am gândit și la asta, răsunse Bill cu un aer grav. Așa că, în momentul când l-am văzut că o tulește prin zăpadă, m-am uitat mai bine și i-am văzut urmele. După aceea am numărat câinii și erau tot șase. Urmele mai sunt și acum pe zăpadă. Vrei să le vezi? Hai să ți le arăt!

Henry nu răsunse, ci mestecă mai departe, în tăcere, până ce își termină mâncarea, apoi încheie cu o ceașcă de cafea. Se șterse la gură cu dosul palmei și zise:

– Tu crezi că... un urlet tângitor și sălbatic, venind din întuneric, îl întrerupse. Se opri să-l asculte, apoi își încheie fraza cu un semn în direcția de unde venea urletul – o fi vreunul din ei?

Bill dădu din cap.

– Al naibii să fie dacă nu e chiar aşa. Doar ai văzut și tu ce zarvă au făcut câinii!

Urlet după urlet, și altele care le răspundeau, tăcerea se transformă într-o hărmălaie fără margini. De pretutindeni se auzeau urlete, iar câinii se ghemuiau însășimântați unul înaltul și atât de aproape de foc, încât dogoarea aproape că le părlea părul. Bill mai aruncă niște lemne pe foc, apoi își aprinse pipa.

– Mi se pare că ți-e cam frică, spuse Henry.

– Henry, Bill trase gânditor din pipă și după un răstimp continuă, Henry, mă gândeam... Zău că ăsta e cu mult mai fericit decât o să fim noi vreodată!

Zicând asta, arătă cu degetul către cel de-al treilea, din lada pe care erau aşezăți.

– Când o să murim noi, Henry, mare noroc dacă vom avea destui bolovani peste cadavrele noastre, ca să ne apere de câini.

– Dar noi nu avem familie, bani și alte alea ca ăsta, adăugă Henry. Nu ne permitem noi să neducă cineva atâtă cale ca să ne îngroape.

– Ce nu pricep eu, Henry, este ce caută unul ca asta, care cu siguranță că era o persoană importantă la el acasă, care n-a trebuit vreodata să-și bată capul ce să mânânce sau cu ce să se învelească, aici, la capătul pământului, prin locuri uitate de Dumnezeu, uite, asta nu pricep eu.

– Ar fi trăit până la adânci bătrâneți dacă stătea la el acasă, încuiuință Henry.

Bill vru să continue, dar se răzgândi. În schimb arăta cu degetul spre zidul de întuneric care-i înconjura din toate părțile. Nu se distingea nicio formă în bezna adâncă, ci doar o pereche de ochi care străluceau ca niște cărbuni încinși. Henry mai arăta cu capul către o a doua și o a treia pereche. Un cerc de ochi sclipitori înconjurate tabăra. Din când în când, o pereche de ochi se mișca sau dispărea, ca să repară o clipă mai târziu.

Neliniștea câinilor se accentuase, și cuprinși de spaimă, năvăliră spre foc, tărându-se și ghemuindu-se la picioarele bărbăților. În învălmășeala aceea, unul dintre câini nimeri peste foc și începu să chelălie de durere și de teamă, în timp ce miroslul de păr pârlit se răspândea în aer. Larma făcu o clipă ca cercul de ochi să se învârtă neliniștit și chiar să se retragă puțin, însă imediat ce câinii se liniștiră, se apropiară din nou.

– Henry, ce ghinion să rămânem fără muniție tocmai acum!

Bill își sfărși pipa și-și ajută tovarășul să aștearnă culcușul de blană și păturile peste crengile de molid pe care le întinseseră pe zăpadă înainte de cină.

Henry mormăi ceva și începu să-șidezlege mocasinii.

– Câte cartușe ziceai că mai avem? întrebă el.

– Trei, se auzi răspunsul – dar tare aş fi vrut să fie trei sute.

Le-aș fi arătat eu atunci, lua-i-ar naiba!

Ridică pumnul amenințător spre ochii strălucitori, apoi își puse cu grijă mocasinii în fața focului.

– De săr mai înmuia gerul asta, continuă el. Sunt 50°F sub zero de două săptămâni. Ce bine ar fi fost să nu fi pornit în călătoria asta, Henry. Nu-mi mai place deloc. Nu mă simt eu în apele mele. Aș vrea să se sfâršească odată drumul asta, să stăm amândoi în Fortul McGurry, jucând cărti în fața focului. Asta aş vrea eu.

Henry mai mormăi ceva și se vârî în culcuș. Nu așipi bine, că-l trezi glasul tovarășului său.

– Henry, ascultă aici, când a venit ăla și-a luat un pește, de ce n-au sărit câinii pe el? Asta mă frământă pe mine.

– Te främântă prea mult, Bill, răspunse Henry, somnoros. Nu erai aşa altădată. Taci acum și culcă-te, și ai să vezi că mâine dimineață o să te simți mai bine. Cred că te doare stomacul, de aia te främântă atâtă.

Cei doi tovarăși dormeau unul lângă altul, răsuflând din greu, în același culcuș; focul se stingea treptat și ochii strălucitori strângău cercul în jurul taberei. De teamă, câinii se îngrămădiseră unul într-altul și din când în când mărâiau amenințător la vreo pereche de ochi care se apropiă. La un moment dat se făcu atâta larmă, încât Bill se trezi. Ieși din culcuș cu atenție, ca să nu-i strice somnul tovarășului său, și mai puse lemne pe foc. Immediat ce flăcările se înălță să cercul de ochi se trase înapoi. Mai aruncă o privire spre câinii ghemuinți. Se frecă la ochi și se uită la ei mai atent. Apoi se strecură din nou sub pături.

– Henry, începu el. Hei, Henry!

Trezindu-se din somn Henry întrebă bombănind:

– Ce mai e acum?

– Nimic, veni răspunsul, numai că i-am numărat și iar sunt șapte.

Henry primi această noutate printr-un mormăit care se transformă în sforăială și adormi la loc.

Dimineața, Henry se trezi primul și îl trase afară din culcuș și pe tovarășul său. Deși era șase dimineață, mai erau încă trei ceasuri până să se facă zi; în întuneric, Henry începu să pregătească micul dejun, în timp ce Bill împăturea asternutul și pregătea sania de plecare.

- Ascultă Henry, începu el brusc, câți câini ziceai că avem?
- Șase.
- Greșit, rosti Bill cu un aer triumfător.
- Sunt iar șapte? întrebă Henry.
- Nu, cinci; unu a șters-o.
- La naiba! strigă Henry mâños, lăsând gătitul și venind să numere câinii.
- Ai dreptate, Bill, spuse el. Grasul a șters-o.
- Și a zbughit-o la sănătoasa. Nici nu l-am putut vedea din pricina fumului.
- N-are nicio șansă, încheie Henry. L-au înghițit de viu. Pun pariu că încă chelălia când le aluneca pe gât!
- Câinele ăsta a fost întotdeauna nebun, zise Bill.
- Dar oricât de nebun o fi un câine, s-o tulească aşa la moarte sigur! Aruncă o privire scrutătoare către ceilalți câini, surprinzându-le trăsăturile fiecărui. Pariu că niciunul dintre ăștia n-ar face aşa ceva.
- Nici cu bâta nu-i poți urni de lângă foc, încuviință Bill. Întotdeauna am crezut că Grasului îi lipsește o doagă.
- lată epitaful unui câine mort pe o parte de la miazănoapte
- însă câți alți câini și oameni deopotrivă n-au avut parte nici măcar de unul ca acesta.

CAPITOLUL 2

Lupoaică

Odată terminat micul dejun, cei doi bărbați își legară pe sanie echipamentul modest, stinseră focul și o porniră prin întuneric. În aceeași clipă începură să se audă urlete de o jale sălbatică, ce se chemau și-si răspundeau în întunericul rece. Conversația încetă. Pe la nouă se lumină de ziua. La vremea prânzului, cerul deveni roșiatic spre sud, marcând linia pe care rotunjimea pământului o pune între nord și sud. Dar culoarea roșiatică se estompă repede. Lumina cenușie mai ținu până la trei, când păli și ea, iar giulgiul nopții arctice învăluî ținutul singuratic și tăcut.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, urletele sălbaticice care veneau din dreapta, din stânga și din urmă se auzeau tot mai aproape – atât de aproape încât semănără groaza printre câinii ce trăgeau din greu la sanie, stârnind panică în nenumărate rânduri.

După un astfel de moment de panică, Bill, care reușise împreună cu Henry să înhame din nou câinii, zise:

- Mai bine și-ar căuta prada prin alte părți și s-ar duce o dată, să ne lase în pace!
- Adevarul e că au darul de-a călca omul pe nervi teribil! întări Henry.

După aceea nu mai vorbiră nimic până nu-și ridică tabăra.

Henry stătea apăcat deasupra oalei cu fasole care dădea în clopot și din când în când arunca înăuntru bucăți de gheată;

tresări când auzi o lovitură, îndoșită de un strigăt al lui Bill și de un chelälait ascuțit de durere ce venea dinspre câini.

Respect pentru nume și cîrți
Henry tresări și se ridică la timp pentru a mai vedea o formă estompată care dispărea peste zăpezi, la adăpostul întunericului. Îl zări apoi pe Bill în mijlocul câinilor, cu un aer deopotrivă triumfător și abătut, ținând într-o mâna o bâta zdravănă, iar în cealaltă coada și încă o bucată de somon uscat la soare.

– A înșfăcat jumătate, spuse Bill, dar și eu i-am ars una. Îl auzi cum cheläliae?

– Cum arăta? întrebă Henry.

– Nu l-am putut vedea. Dar avea patru picioare, bot, păr și arăta ca orice câine.

– O fi vreun lup domesticit.

– Al naibii de domesticit, lup sau ce-o fi el, dacă vine aici chiar la timpul mesei și ia o bucată de pește!

În noaptea aceea, după ce-și terminară cina și se aşezără pe lada lungiuță trăgând din pipă, cercul de ochi scânteietori se strânse în jurul lor mai mult ca de obicei.

– Ce bine ar fi să se ia după vreo turmă de elani sau alt vânat și să se care de-aici, să ne lase în pace, zise Bill.

Henry mormăi ceva pe un ton nu prea prietenos, apoi timp de aproape un sfert de oră rămaseră tăcuți, Henry privind la foc, iar Bill la cercul de ochi care străluceau în întuneric, dincolo de flacăra focului.

– Tare aș vrea să fim acum la McGurry, începu el din nou.

– Mai termină o dată cu dorințele și väicărelile astea! izbucni Henry, mâños. Nu ți-e bine la stomac. Asta-i problema ta. Ia o lingură de bicarbonat că ai să te îndulcești și ai să fii un tovarăș mai plăcut!

Dimineată, Henry fu trezit de înjurăturile furioase care ieșeau din gura lui Bill. Se sprijini într-un cot și își văzu tovarășul printre câini, în apropierea focului ațățat, cu brațele ridicate amenințător și cu fața schimonosită de furie.

– Hei! strigă Henry. Ce mai e acum?